

Решение № 60010

Номер 60010

Година 15.01.2021

Град Смолян

Районен Съд - Смолян

На 15.12

Година 2020

В публично заседание в следния състав:

Председател:

Секретар:

Прокурор:

като разгледа докладваното от Райна Русева

Гражданско I инстанция дело

номер

20195440101522

по описа за

2019

година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по искова молба на ищеца „****“ ЕООД, ЕИК****, седалище и адрес на управление *** срещу ответника С. З. М., ЕГН*, с адрес **, с предявени иски с правното основание на чл.415, ал.1 вр чл.422 от ГПК за установяване съществуването на вземането в размер на 4 500 лева, ведно със законната лихва за забава, считано от 09.04.2019г. до окончателното изплащане на сумата, представляваща неизплатено сума по запис на заповед от 22.02,2019г. с падеж на паричното задължение на 25.02.2019г., въз основа на който документ е издадена Заповед №275/25.06.2019г. на РС - Смолян за изпълнение на парично задължение по реда на чл.417 от ГПК по ч.гр.д. №524/19г. по описа на РС- Смолян.

В исковата молба се твърди, че на 22.02.2019г. ответникът С. З. М. подписал запис на заповед, като безусловно и без протест се задължил да заплати на „***. сумата в размер на 4 500 лв. в срок до 25.02.2019г. До настоящият момент сумата по запис на заповед не е платена от ответника. За целта многократно от ищцовата страна е търсена връзка с него за да заяви, кога ще изплати задължението си, но до сега това не е сторено.

В съдебно за ищеца „****“ ЕООД процесуалните представители адв.Ч.и адв.Б. поддържат исковата молба. Оспорват насрещните претенции, предявени от С. М.. Представят писмена защита.

Ответникът С. М. се представлява от адв.Л. и адв.С.. От ответната страна се оспорва исковата молба. поддържат се насрещните иски.Представя се и писмена защита.

В писмения отговор на ответника С. М. се сочи, че в началото на 2019 година установява работни отношения с „****“ ЕООД, Първият курс, който следвало да извърши за този работодател, е през месец февруари 2019 г., в следното направление: България - Атина (Гърция) - Италия (Рим) - Гърция - България. Курсът включва транспортирането на различни товари, получаване от шофьора на сумата от 1 500 евро, покриваща стойността на транспорта от Атина до Рим, разтоварване на стока, след което се натоварва и приема нова стока, а именно: камионът тръгва от София към Атина, натоварен с кафе; от Атина има ново зареждане на тира с дрехи до Рим; от Италия обратно към Драма, в Гърция, камионът превозва маргарин. Съставяни са CMR-та за всеки от товарите, данни за които се съхраняват от работодателя=

На 12.02.2019г. М. заминава по уговорения курс с камион, собственост на дружеството

работодател. Част от курса е приемането на стока (дрехи) от Атина и доставянето ѝ в Рим срещу заплащане на сумата от 1 500 евро, които ответникът следвало да донесе на работодателя си в България. След пристигането си в Италия, М. доставя до уговорения склад в Рим стоката, за което му е изплатена от служители сумата от 1 500 евро, които той следва да отчете и предаде на своя работодател в България.

След получаване на парите ответникът М. отделя време за престой и почивка за 24 часа в индустриалната зона в Рим, Италия, поради изтичане на допустимото време за шофиране. На 18.02.2019 г., приблизително час-два преди обяд по време на престоя му и преди да продължи по курса си, в близост на камиона, който шофира, спира полицейска кола с две лица в нея. Без да изгасят двигателя на автомобила, единият излиза от автомобила и се легитимира със значка пред М. и изисква лична карта за проверка. Ответникът предоставя документа. След като установява, че ответникът е българин, лицето, представящо се за служител на реда започва да задава въпроси какви и колко пари носи със себе си ответникът и дали има фалшиви банкноти. Към този момент ответникът М. няма съмнения относно служебните качества на двете лица, тъй като както униформите им, така и автомобилът, били снабдени със съответните удостоверителни знаци.

Ответникът им предоставя малка сума пари, която те обясняват, че преглеждат за наличие на фалшиви банкноти и му връщат обратно. Ответникът е запитан дали носи други парични средства у себе си. Той обяснява, че в камиона има още 1500 евро, получени от транспортирането и предаването на доставена стока от първата част на курса му, по повод осъществяване на служебните му задължения. Помолен е да предостави тези средства за преглед, поради което ответникът М. ги изважда от камиона и ги предава на полицая, който му обяснява да изчака, докато извършват проверка. Ответникът остава на място, докато полицаят се връща до колегата си в автомобила. Вместо да извършат каквито и да било проверки обаче представилите се за служители на реда потеглят с колата си, заедно с предадените 1 500 евро.

В този момент ответникът разбира, че е бил заблуден и телефонира на своя работодател С. Г., като му разказва за случая и предлага незабавно да сигнализира на властите за извършената кражба. Управителят счита, че това е излишно, защото би довело до допълнителни ангажименти и не би имало за резултат връщане на загубените пари. Управителят настоява С. М. да продължи по курса си, като му обяснява, че ще се разберат за случая като се срещнат в България. Веднага след неприятната случка, ответникът се обажда и разказва подробно за случая на своята съпруга и на брат си. След това ответникът М. продължава по курса си, както изисква работодателят му, до завръщането си в България на 22.02.2019 г.

На 21.02.2019 г., още преди завръщането на С. М. в България, след като вече са коментирали злополучната ситуация, братът на ответника превежда по банков път по сметка на С. Р. Г. сумата от 1 500 лева (близо половината от стойността на откраднатата).

По време на пътуването по курса, тъй като не разполага с достатъчно служебни пари, М. заплаща с лични средства в брой дължимата порт такса в Анкона, Италия, за да може да чекира камиона и да получи билет за ферибота към Игуменица, Гърция. Освен това, по време на целия курс доверителят е заплащал дневните разходи, свързани с храна, вода, поемане на дневните нужди. Тези разходи не са му възстановени, след завръщането му в България от работодателя. Заплащането им е осъществявано както с лични средства в брой, така и по банков път. Ответникът сочи, че удостоверителните документи за направата на пътнотранспортни разходи са предадени на ищцовото дружество и той не разполага с тях.

След завръщането си в България се оказва, че работодателят не проявява разбиране. Осъществяването си в България на паркинг в град Пловдив зад бензиностанция Лукойл ответникът М. е пресрещнат от управителя и още едно лице, представено за служител на дружеството, като му е обяснено, че следва незабавно да подпише документи за уреждане на отношенията им, без да му е позволено да се запознае със съдържанието на същите. По време на тази среща работодателят проявил изключително грубо отношение. Ответникът е отстранен от камиона и не е допуснат до последващи курсове. Така на практика приключват работните отношения между него и ищцовото дружество.

Тъй като дигиталната му карта останала в камиона, ответникът успява да уговори среща с работодателя си. На 25.02.2019 г. тя се провежда на паркинг в гр.Пловдив., като присъствала и съпругата на ответника. По време на срещата С. М. предава на С.Г.сумата от 300 лева.

Ответникът счита, че след срещата и прихващане на заплатените от него с лични средства служебни разноски по повод на курса от 12.02.2019 г. до 22.02.2019 г., както и с оглед заплатените 300 лева в брой и 1 500 лева по банков път, той е издължил откраднатата сума от 1 500 евро от доставяне на товара в Рим, Италия, които е следвало да предаде на работодателя си, завръщайки се в България. С това той счита, че отношенията с ищеца по повод осъщественото служебно пътуване за описания по — горе период са уредени. Освен това, по време на срещата с

работодателя от 25.02.2019 г., последният е заявил, че с получаване на сумата от 300 лева счита случая за приключен и отношенията им за уредени.

Въпреки това, впоследствие С. М. е уведомен за инициирано против него заповедно производство по реда на чл. 417 от ГПК. Ответникът подава възражение против издадената заповед за изпълнение, във връзка с което на заявителя е дадена възможност да предяви иск за установяване на съществуването на вземането по реда на чл. 422 от ГПК.

Възраженията на ответника са за нарушение на чл. 425 от ГПК във връзка с отмяната на образец за подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение и отмяна на образец за издаване на заповед за изпълнение

Заповедта за изпълнение на практика не е връчвана на длъжника, тъй като той не е открит на последния известен негов адрес. Освен това, съгласно чл. 422 от ГПК. Преценката за наличие на валидно проведено заповедно производство, като процесуална предпоставка за допустимост на иска, следва да бъде осъществена от съда в настоящото производство.

По същество ответникът оспорва претенцията на „***“ ЕООД. Не дължи претендираните суми, поради което оспорва изцяло предявената искова претенция по основание и по размер.

В отговора си ответникът излага, че процесния запис на заповед е съставен във връзка със съществуващи между страните по него трудови отношения, които вече са уредени. С това остава безпредметно и съществуването на претендирания запис на заповед, съставен във връзка с паричната сума от 1 500 евро, получена по повод превоз и реализиране на стока на ищцовото дружество от г-н М., по време на осъществения от него курс за периода от 12.02.2019 г. до 22.02.2019 г.

Записът на заповед се издава заради конкретни отношения между издателя и лицето, в чиято полза се поема задължението за плащане на определена сума пари. Поради това Върховен касационен съд /ВКС/ счита, че всички доводи, основани на каузалните отношения, по повод на които е бил издаден конкретен запис на заповед, са възражения на издателя му, които решаващият съд е винаги длъжен да обсъди, за да реши дали сумата по веднъж вече издаден изпълнителен лист в действителност се дължи.

Записът на заповед е от категорията на абстрактните сделки, т. е. основанието не е елемент от фактическия състав на тази сделка и наличието на такова не е обуславящо за нейната действителност, но това не означава, че във всички случаи записът на заповед е лишен от основание. Поначало записът на заповед служи за обезпечаване на вземане по каузално правоотношение, което може да е възникнало от различни юридически факти и именно съществуващата друга каузална сделка обикновено е непосредствената причина /основанието/ за мениелничното задължаване - чрез него се цели да се гарантира изпълнение на поетите с каузалната сделка задължения. “

В случая наличието на отношения между страните, предхождащи издаването на процесния запис на заповед свързани с него, засяга безусловния характер на задължението за плащане произтичащо от записа на заповед. Издаването на процесния запис на заповед е осъществено единствено с оглед обезпечаване вземането на работодателя и ищец - „****“ ЕООД за сумата от 1 500 евро, съответна на 2,923,33 лева, получена от неговия бивш служител С. М. по време на превоза и дейността му за дружеството като международен шофьор по сключен трудов договор. Поради това и записът на заповед е имал за цел да обезпечи получаване на сумата от 2 923,33 лева от работодателя и компенсиране на понесени от него загуби. Съответно, с погасяване и уреждане на предшестващите записа на заповед отношения между същите страни, счита се погасено и вземането по самия запис на заповед, независимо, че последният е издаден за различна сума (в случая по- голяма). В противен случай, налице ще бъде неоснователно обогатяване поради получаване без основание на парични средства в ущърб на задълженото лице.

Ответникът счита, че не е необходимо обезпечаване на получаването на тази сума, тъй като същата вече е заплатена от г-н М. и съответно е възстановена на работодателя и ищец по делото. Съответно да се уважи исковата претенция, би означавало да се допусне неоснователно обогатяване на ищцовото дружество за сметка на ответника, като се признае правото му да събере втори път тази сума от своя вече бивш служител и ответник по иска.

С отговора на ответника се заявява, че работодателят - ищец не е изпълнил задължението си по сключения трудов договор да му заплати трудово възнаграждение, както и не е изплатил командировъчни пари, във връзка с командировката за периода от 12.02.2019 г. до 22.02.2019 г. Поради това, ако се приеме за дължима претендираната с исковата молба сума, следва да бъде прихваната с дължимо на ответника възнаграждение по трудов договор, сключен между страните по делото, за срока на действие на договора, както и със стойността на дължимите командировъчни пари в полза на ответника за осъществена командировка за периода на действие на трудовия договор между страните по делото, а също и със стойността на заплатената портна такса от 40 евро.

Ответната страна сочи, че от значение е обстоятелството, че с поведението си ответникът не е дал повод за съмнение относно своята добронамереност да възстанови отнетата сума от превозения товар, в размер на 1 500 лева. Още в деня на кражбата, със съдействието и чрез своя брат заплаща част от служебните средства към управителя на дружеството –работодател.

От С. М. е предявена насрещна искова молба срещу „****, ЕООД, за заплащане на сумата в размер на 195,55 лева, представляваща неизплатено от работодателя трудово възнаграждение за периода на действие на договора между страните по делото 12.02.2019г.- 25.02.2019г., ведно със законна лихва за забава от датата на предявяване на насрещния иск до окончателното изплащане на сумата;

- сумата от 580,88 лева, представляваща неплатени от работодателя командировъчни пари, за командировка, осъществена през периода 12.02.2019 г. 22.02.2019г., ведно със законна лихва за забава, считано от датата на подаване на насрещния иск до изплащането ѝ;

- сумата от 78,35 лева /40 евро, представляваща невъзстановена от работодателя порт такса заплатена от работника периода, ведно със законна лихва за забава.

Горните суми по насрещния иск се претендират в посочения размер след допуснатото изменение с Определение, постановено по делото в проведеното съдебно заседание на 26.10.2020г.

В насрещната искова молба на С. М. се излагат същите обстоятелства, както в отговора на исковата молба.

С писмения отговор от „****ЕООД насрещния иск се оспорва като неоснователен.Описани са в хронология действия и факти, които не отговарят на действителността, нямат връзка с предмета на делото и се явяват още веднъж отбелязвам недопустима и неоснователна защитна версия срещу предявеният основен иск. На този извод сочи изложеното от М., че „бил заблуден в Р. Италия от хора, представящи се за служители на местните власти, извършващи проверка за фалшиви банкноти и така му били отнети. В тази връзка по силата на законодателството на Р. България и на Р. Италия, всяко пострадало лице може да потърси защита от съответните власти, когато е обект на извършено престъпление. Твърдението че му е открадната сума и то неслучайно в размер на претенцията по първоначално предявеният иск няма нищо общо и не е във връзка с предявения иск и второ не може да се разглежда от гражданския съд в производството по трудов спор, като довод респ доказателство за дължимост на неизплатено трудово възнаграждение.

Съдът, след преценка на изложеното в исковата молба, насрещната искова молба и внесените отговори, становищата в съдебно заседание, писмените защиты, и като обсъди събраните по делото писмени и гласни доказателства, заключението по назначената съдебно- счетоводна експертиза, установи следното от фактическа и правна страна:

По делото няма спор, че ответникът С. М. бил в трудово правоотношение с ищцовото дружество „**** ЕООД и изпълнявал работа като шофьор. Доколкото по делото е представена справка от НАП, ТД- Пловдив за актуално състояние на всички трудови договори за С. М., трудовото правоотношение е действало за периода 12.02.2019г.- 25.02.2019г. според отразяването. Няма спор, че трудовото правоотношение е прекратено на отразената в справката дата.

Няма спор също, че ответникът реално е изпълнил възложената му работа, а именно осъществил е посочения в отговора курс за транспортиране на стока по направление България- Гърция- Италия- Гърция- България.

Не е спорно също и че при предаването на стойката в Италия М. е следвало да получи сумата в размер на 1 500 евро и реално тази сума му била предадена, съответстваща на 2933,74 лева. От своя страна той е следвало да предаде тази сума на работодателя си, каквато била уговорката.

По делото се представя РКО от 25.02.2019г. /която е и датата на прекратяване на трудовото правоотношение/ за платени 400 лева от „**** ЕООД на С. З. М. /на л.83 от делото/.

С преводно нареждане от 21.02.2019г. за преведена сума от В.З. М. на С. Г. по банков път в размер на 1 500,00 лева с основание дължима сума от С. М. /на л.23 от делото/.

Разпитаната свидетелка И. М. дава показания, че работата, която изпълнил съпругът ѝ се състояла само н един извършен международен курс. Соци, че където е оставил стоката, са му платени на него на ръка 1500 евро. Като е излезнал на паркинга е чакал документите, за да товари камиона. Дошли са двама униформени и са му казали да даде валутата за проверка, тъй като имало фалшиви валута. Ответникът ги дал, но те си тръгнали. Обадил се веднага на работодателя си но той го посъветвал да не вика полиция да си дойде, в България ще се разберат. Веднага след като се провел разговора с работодателя в деня на кражбата, ответникът се обадил и на свидетелката М. и ѝ споделил какво се е случило. Свидетелката сочи, че ответникът имал служебни пари около 200 евро, за такси и за ферибота за Италия. Били заедно, когато му дали тези 200 евро.- Лично С. даде на съпруга ми тези 200 евро за такси за камиона. На следващата сутрин след случая, брата на ответника му услужил със сумата, като по банков път превел1500 лева. Съпругът ѝ смятал,, че ще се издължат като му влезне и трудовото възнаграждение, като му било обещано 1100 лева за курса до

Италия и като си е включил трудовото възнаграждение и е сметнал, че с плащането на превода на 1500 лева и 300 лева на ръка, които занесли. В Пловдив на паркинга лично на С. дали 300 лева. Свидетелства, че когато ответникът се върнал от курс тя го посрещнала, защото имал багаж, но С. го предупредил да не я извика на паркинга, да си проведат разговор. Провел се е разговора. Съпругът ми каза, че С. бил с още един мъж, и че са го накарали да подпише документ, който не са му предоставили да прочете, уж документ, че няма претенции към фирмата. До момента на завеждане на делото ответникът не е търсен за плащане на сумата от 4500 лева. Трудовото правоотношение било прекратено веднага след курса. Във връзка с осъществяване на курса на съпруга й били дадени 200 евро. Свидетелката дава показания още, че съпругът й сподели, че като се върнал от Италия е платил такса ферибот или порт такса с карта. Други разходи съпругът й не е плащал с негови лични средства.

Свидетелят В. М. /брат на ответника/ дава показания, че брат му разказал какво се е случил, а именно за сумата от 1500 евро., като предоставил 1500 лева, помолил съпругата му да изтегли от личната му сметка и да преведе сумата за откраднатите пари, за да може да се възстанови. попитал го от колко пари има нужда, за да се възстанови веднага. Той споделил, че искал с командировката, заплата и като плати тези 1500 евро, че ще се издължи. Така смятал. Доколкото му е известно брат му платил на ръка още някакви 300,00 лева, които не са достигнали. на срещата между брат му -ответника/ и управителя на дружеството, присъствало, което му говорило заплашително да подписва някакъв документ, че нямам брат ми никакви претенции към фирмата. Брат му подписал документ, бил принуден със заплахи. Брат му не е уведомил полицията, защото се страхувал от въпросното лице, чието име не е известно на свидетеля.

Според заключението по назначената съдебно- счетоводна експертиза между ищеца „**** ЕООД и ответника С. З. М. е сключен трудов договор №1/12.02.2019 г., по силата на който предприятието възлага и работника приема да изпълнява в него длъжността шофьор на товарен автомобил -международни превози при пълно работно време и основно месечно трудово възнаграждение 560,00 лв. Договора е сключен на основание чл.67, ал.1, т.1 в условията на чл.70 от КТ за изпитателен срок 6 месеца. Вписано е, че работника е постъпил на работа на 13.02.2019.Съгласно заповед №1/25.02.2019 г. трудовото правоотношение между ищеца и ответника е прекратено считано от 25.02.2019г.

Вещото лице сочи, че по делото не са предоставени разчетно- платежна ведомост или фиш за направените начисления за работна заплата за периода на действие на договора.

Вещото лице е направило изчисления за възнаграждението по сключения трудов договор между С. З. М. и „**** ЕООД в следните варианти:

- в случай, че периода на действие на договора е 12.02.2019 г. -25.02.2019 г. дължимото нетното възнаграждение е в размер на 195,55 лв.
- в случай, че периода на действие на договора е 13.02.2019 г. -25.02.2019 г. дължимото нетното възнаграждение е в размер на 173,82 лв.

От страна на ищеца е предоставен разходен касов ордер без номер от25.02.2019г. за броена сума на С. З. М. в размер на 400,00 лв. без вписано основание за плащане.

По делото не е предоставена заповед за командировка на С. З. М., поради което и вещото лице е в невъзможност да посочи началната дата и продължителността на командировката, държавата и населеното място, в което се командирова лицето, вида на транспортното средство и маршрута както и финансовите условия на командировката и начина на тяхното уреждане.

Съобразявайки Приложение №3 към чл.31, ал.1 от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина командировъчни пари на персонала на сухоземни транспортни средства за шофьори при автомобилни превози в случай, че периода на командировката е 12.02.2019 г. - 22.02.2019 г. дължимата сума за командировка за 11 дни е в размер на 580,88 лв. /297,00 евро/. В случай, че периода на командировката е 13.02.2019 г. - 22.02.2019 г. дължимата сума за командировка за 10 дни е в размер на 528,07 лв.

По делото не са предоставени разходни документи за въпросната командировка, поради което вещото лице сочи, че не може да даде отговор какъв е размера на дължимата порт такса за използване на ферибот от Анкона Италия към Игуменица Гърция.

Тъй като от ответника се въведени възражения, че записана заповед обезпечава вземане по правоотношение между страните, произтичащо от сключен трудов договор, то по делото подлежи на доказване това правоотношение. Както се посочи по- горе няма спор, че ответникът е изпълнил възложения му курс за транспортиране на стока. Такъв трудов договор е сключен между страните, което се потвърждава и с приложената справка от НАП за актуално състояние на трудовите договори със С. З. М., като видно е регистрирано трудово правоотношение с „**** ЕООД за периода 12.02.2019г./дата на сключване/- 25.02.2019г. /дата на прекратяване/.

Записът на заповед се издава заради конкретни отношения между издателя и лицето, в чиято полза се поема задължението за плащане на определена сума пари и всички доводи, основани на каузалните отношения, по повод на които е бил издаден конкретен запис на заповед, са възражения на издателя му, които решаващият съд е винаги длъжен да обсъди, за да реши дали сумата по веднъж вече издаден изпълнителен лист в действителност се дължи /според становището на ВКС-така Решение № 73 от 29.06.2016 г. по т.д. № 1025/2015 г. на ВКС, 2-ро търг. отделение/.

Записът на заповед е от категорията на абстрактните сделки, т. е. основанието не е елемент от фактическия състав на тази сделка и наличието на такова не е обуславящо за нейната действителност, но това не означава, че във всички случаи записът на заповед е лишен от основание. Поначало записът на заповед служи за обезпечаване на вземане по каузално правоотношение, което може да е възникнало от различни юридически факти и именно съществуващата друга каузална сделка обикновено е непосредствената причина /основанието/ за менителничното задължаване - чрез него се цели да се гарантира изпълнение на поетите с каузалната сделка задължения. “

По делото е представен запис на заповед, с който ответникът С. З. М. се е задължил безусловно и неотменимо да плати на ищеца „***“ ЕООД или на негова заповед сумата от 4 500,00 лева , с падеж на паричното задължение 25.02.2019г., място на плащане гр.Р.. Записа на заповед е издаден на 22.02.2019г. в гр.Пловдив.

Съгласно трайно установената съдебна практика, предмет на делото при предявен установителен иск по реда на [чл. 422, ал. 1 ГПК](#) в хипотезата на издадена заповед за изпълнение по [чл. 417, т. 9 ГПК](#) е съществуване на вземането, произтичащо от записа на заповед.

В производството по сега предявения иск от ищеца „****“ ЕООД – установителен по [чл.422, ал.1](#) от ГПК следва да докаже вземането си, основано на менителничния ефект, а именно ищецът/кредитора/ е необходимо да установи наличието на редовен от външна страна запис на заповед, подлежащ на изпълнение.

Ответникът трябва да докаже твърденията или възражения, основани на конкретно каузално правоотношение, по повод или във връзка с което е издаден записана заповед. Съобразно приетото в Тълкувателно решение № 4/2013 от 18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК /т.17/ ищецът не е длъжен да сочи и да доказва основанието при общо оспорване от страна на ответника-длъжник при редовен запис на заповед.При положение обаче, Такова доказване е необходимо при въведени от страните твърдения и възражения за конкретно каузално правоотношение, вземането по което се обезпечават със записа на заповед и от което длъжникът, както е в конкретния случай, извежда възраженията си за погасяване на вземането.

Както се посочи, ответникът излага възражения за такава обвързаност на записа на заповед със съществуващо друго правоотношение между него и кредитора, от което са на произтекли и претенциите ищеца за връщане на парична сума. Изложените доводи от ответника са, че сумата, която е следвало да предаде била открадната от него, което станало причина да не предаде същата на работодателя си, каквато била уговорката – за 1500 евро /равняващи се на 2 933,74 лева/. Т.е., излагат се конкретни факти, които не се оспориха от ищцовата страна, а именно, че фактически ответникът не е изпълнил задължението си да приеме и съответно да предаде след осъществената командировка сума от 1 500 евро.

Освен твърденията и изложените факти и обстоятелства от ответника, посочени по- горе относно причините да се издаде записа на заповед, не се установи между страните да е имало други взаимоотношения, свързани с плащане на сума, за която е издаден записа на заповед.

Освен това, обсъждайки всички събрани по делото доказателства, както писмени, така и гласни, в съвкупността им, водят единствено на извода за наличието на неуредени между страните отношения, свързани именно с трудовото правоотношение, което се потвърди със справката от НАП.

Или, ценени тяхната съвкупност, всички изложени от страните доводи твърдения, възражения и събрани доказателства водят до извода, че процената ценна книга е издадена именно във връзка с уреждане на отношенията между страните, по повод на горепосоченото трудово правоотношение.

Ето защо, при наличие на такива изложени конкретни възражения, не се касае за общо оспорване на вземането, поради което и затова в хода на производството по делото подлежи на изследване въпроса за наличието на такава връзка и при доказването ѝ- наличието на неизпълнено задължение по правоотношението, обезпечено със записа на заповед.

записа на заповед цели да гарантира обезпечаване на вземане по каузално правоотношение, което може да е възникнало от различни юридически факти и именно съществуващата друга каузална сделка обикновено е основанието за менителничното задължаване - чрез него се цели да се гарантира изпълнение на поетите с каузалната сделка задължения. Затова се приема, че при надлежно въведени от страните в производството по [чл. 422, ал. 1 от ГПК](#) твърдения и възражения за връзка между записа на заповед и каузалното правоотношение, съдът е длъжен да изследва

наличието на такава връзка, а при доказването ѝ - наличието на неизпълнено задължение по каузалната сделка.

В хода на настоящото производство с писмените и гласни доказателства преценени в съвкупността им, се създаде убеждение, че процесния запис на заповед е издаден именно за да обезпечи вземане на ищеца, за претърпени от неговото дружество вреди, вследствие на това, че ищецът не е предал сумата, получена при доставяне на стоката при превоза ѝ, което е съществувало като уговорка по правоотношението между тях.

Няма спор, че ответникът М. е извършил курса за превоз на стоката съобразно възложената му работа по трудовото правоотношение, признава, че е получил споменатата вече сума от 1 500 евро, но не я предал по изтъкнатите от него причини. Затова е решил да я възстанови. В тази връзка съдът цени представеното писмено доказателство за преведените 1 500 лева - преводно нареждане от 21.02.2019г. за преведена сума от В. З. М. /разпитания свидетел- брат на ответника/ на С. Г. по банков път с основание дължима сума от С. М. /на л.23 от делото/, подкрепящо се от разпитаните свидетели, чиито показания, предвид родствената им връзка с ответника, се подкрепят именно от така приложеното преводно нареждане. Събраха се гласни доказателства и за платена от ответника сума в размер на 300,00 лева. Т.е., все доказателства, сочещи на извода, че ответникът е връщал парични суми на работодателя си. В другия случай, не става ясно защо трето лице /брат на ответника/ е превел парична сума на работодателя на ответника за задължение на С. М..

Преводното нареждане от 21.02.2019г. не се и оспори от ищцовата страна, нито се ангажираха доказателства с каква цел са преведени, с какво основание, дали ответникът е имал задължения, произтичащи от друго основание и т.н. При липса на такова доказване и въобще твърдения, че сумата от 1 500 лева представлява паричен превод за друго задължение на С. М. към ищцовата страна или лично на управителя на „****“ ЕООД, то съдът приема, че се касае за задължение именно във връзка с неизпълнение от страна на ответника по трудовото му правоотношение /не е предадена сумата, получена при доставката на стоката/, сума, която явно е следвало да възстанови на работодателя си. А дали сумата е била открадната или по друга причина ответникът не я е предал на работодателя си, това с категоричност не се установи по делото. Липсват писмени доказателства за въпросната кражба, поради което и съдът не обсъжда в подробности последния въпрос. От значение е изпълнението или неизпълнението на задължението за предаване на сумата съобразно съдържанието на уговорките между страните.

Без значение е, че сумата по записа на заповед и върната такава по каузалното правоотношение не съвпадат изцяло по размер. това не означава, че липсва връзка между записа на заповед и каузалното правоотношение. Това би имало значение, ако на каузалното правоотношение се позовава ищеца, какъвто не е конкретния казус.

По всички изложени по- горе доводи, у съдът намира, че наличието на отношения между страните, предхождащи издаването на процесния запис на заповед, съдът намира за свързани с него. Издаването на процесния запис на заповед е осъществено единствено с оглед обезпечаване вземането на работодателя и ищец - „****“ ЕООД за сумата от 1 500 евро, съответна на 2,923,33 лева, получена от неговия бивш служител С. М. по време на превоза и дейността му за дружеството като международен шофьор по сключен трудов договор. С погасяване и уреждане на предшестващите записа на заповед отношения между същите страни, следва да се приеме, че е погасено и вземането по записа на заповед. Поне не се установи ответникът да има друго задължение, произтичащо от негово неизпълнение по трудовото правоотношение.

Действително, записа на заповед е издаден за по- голяма сума, но поради приетото, че обезпечаване именно вземането з, което работодателят е имал към ответника, то следва да се приеме, че е изпълнено. В противен случай, налице ще бъде неоснователно обогатяване поради получаване без основание на парични средства в ущърб на задълженото лице. това е така и защото не се установи ответникът да има други задължения към работодателя си или към дружеството „****“ ЕООД по друго правоотношение- договор за заем или друго. Не се установи по делото между тях да са съществували други договорни правоотношения.

И след като ответникът е погасил задължението си към работодателя, то иска по чл.422, ал.1 от ГПК, предявен от „****“ ЕООД подлежи на отхвърляне.

В този случай, не следва да се уважава и възражението за прихващане, заявено от ответника С. М. и подлежат на разглеждане насрещните икове.

По отношение на насрещните икове, съдът се основава изцяло на заключението на вещото лице по назначената съдебно- счетоводна експертиза относно установеното за вземанията на ответника, като отчита, че същият е получил от работодателя си сумата в размер на 400 лева, за което се представиха писмени доказателства по РКО от 25.02.2019г., като в проведеното съдебно заседание от 25.09.2020г. процесуалният представител на ищцовото дружество заявява, че представляват платена сума за трудово възнаграждение /л.90 от делото/. В РКО липсва посочено основание, но при

наличие на доказателства за плащането ѝ, същата следва да се приспадне като погасена от ищеца „***“ ЕООД. Видно е и РКО е от датата на прекратяване на трудовия договор 25.02.2019г, към който момент работодателят дължи трудово възнаграждение командировъчни.

съгласно заключението на вещото лице по ССЧЕ, отчитайки периода на действие на договора 12.02.2019 г. -25.02.2019 г. дължимото нетното възнаграждение е в размер на 195,55 лева , а дължимата сума за командировка за 11 дни е в размер на 580,88 лева. При отчитане на платените от работодателя 400,00 лева, остават дължими 376,43 лева, които „***“ ЕООД следва да бъде осъдено да заплати на С. М. по насрещната искова молба, ведно със законната лихва от датата на подаването ѝ 09.03.2020г. до окончателното изплащане на вземането.

Ще следва исковете по насрещната искова молба на С.М. в останалата им част да се отхвърлят, а именно за 195,55 лева – трудови възнаграждения, за разликата над присъдените 376,43 лева до пълния претендиран размер от 580,88 лева – командировъчни пари, поради плащането им от работодателя. На отхвърляне подлежи и претенцията по насрещната искова молба на С. М. за заплащане на сумата от 78,35 лева /40 евро/- невъзстановена порт такса, ведно със законната лихва от датата на предявяване на претенцията, тъй като по делото не се ангажираха категорични доказателства за плащането им.

С оглед изхода на делото по първоначално предявения иск, на ответната страна Савдалин М. се дължат съдебни разноски в размер на 350,00 лева.

Съдебните разноски по насрещните искове за „*****“ ЕООД са в размер на 308,27 лева.

По горните мотиви

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от „****“ ЕООД, ЕИК***, седалище и адрес на управление ***, представлявано от С. Г., срещу ответника С. З. М., ЕГН*, с адрес ***, с правното основание на чл.415, ал.1 вр чл.422 от ГПК за установяване съществуването на вземането в размер на 4 500 лева, ведно със законната лихва за забава, считано от 09.04.2019г. до окончателното изплащане на сумата, представляваща неизплатено сума по запис на заповед от 22.02,2019г. с падеж на паричното задължение на 25.02.2019г., въз основа на който документ е издадена Заповед №275/25.06.2019г. на РС - Смолян за изпълнение на парично задължение по реда на чл.417 от ГПК по ч.гр.д. №524/19г. по описа на РС- Смолян.

ОСЪЖДА „****“ ЕООД, ЕИК***, седалище и адрес на управление ***, представлявано от С.Г., да заплати на С. З. М., ЕГН*, с адрес ***, сумата в размер на 376,43 лева, представляваща неиздължени командировъчни пари за осъществен международен превоз по сключен между тях трудов договор №1/12.02.2019г., веднопсџс законната лихва, считано от датата на предявяване на насрещната претенция 09.03.2020г. до окончателното изплащане на вземането, както и съдебни разноски по делото в размер на 350,00 лева.

ОТХВЪРЛЯ предявените искове от С. З. М., ЕГН*, с адрес ***, срещу ****“ ЕООД, ЕИК***, седалище и адрес на управление ***, представлявано от С. Г., за заплащане на сумата в размер на 195,55 лева – трудови възнаграждения, за разликата над присъдените 376,43 лева до пълния претендиран размер от 580,88 лева – командировъчни пари по сключен между тях трудов договор №1/12.02.2019г., както и за сумата в размер на 78,35 лева /40 евро/- невъзстановена порт такса, ведно със законната лихва върху неуважените суми.

ОСЪЖДА С. З. М., ЕГН*, с адрес ** да заплати на „****“ ЕООД, ЕИК*** седалище и адрес на управление ***, представлявано от С. Г., съдебни разноски по делото в размерна 308,27 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ОС- Смолян в двуседмичен срок от връчването му на страните.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: